

der gevierde Carmen-vertolkster wijzigde zich de gedweë, correcte houding van het meisje en bedong ze, met fluisterende uitroepjes, met verrukte gebaren, ook Herbert's geestdrift voor de zangeres. Op haar beweeglijk gezicht wisselden ontroering en enthousiasme, nu stonden haar oogen vol tranen, dan parelde haar blijde lach; haar lenig lichaam boog voorover bij haar intens luisteren, elke zenuw scheen te reageeren op de meeslepende muziek.

En reeds aan 't slot van de eerste akte had ze met zulk een stroom van opgetogen woorden haar verrukking geuit, dat allerzijds de nieuwsgierige aandacht op haar bleef gevestigd.

Haar vuur sleepte Herbert mee; nooit had Lize hem zóó woordenrijk in zijn bewondering gehoord als bij 't prijzen van de bijzondere opvatting dezer Carmen-figuur; hij neuriede motieven, streed met Helma over details in de actie en verbaasde zich met haar over het zeldzame temperament der zangeres; en Lize, hoewel telkens met beroep op haar bijval in 't gesprek gelokt, voelde zich verstart en verlamd bij die uitbundigheid.... hoe kòn Herbert zich zoo overdreven opwinden over 'n opera.... hoe kòn Helma .... een jong meisje.... zich in zulke hartstochtelijke woorden uiten?

Doch boven haar koele verbazing — waaronder een heimelijk welbehagen met het eigen wel-beheerscht-zijn school — groeide aldra de oude jaloezie om het rap en behendig wisselen van vraag en antwoord, waarbij zij zwijgend toehoorder moest zijn. Herbert en het meisje leefden samen in een sfeer waar zij zich buiten voelde staan, voor hen golden hier dezelfde waarden, op de hoogte van hun bewondering ontmoetten zij elkaar, en wéér werd het Lize of zij in een wereld van-hen-beiden een eigen taal spraken, of elk woord een heimelijken zin, elk gebaar een verborgen bedoeling had. Naarmate de avond verliep en zijzelf, moe en loom, overweldigd werd door de vaart der langs haar heen stormende muziek, voelde zij in de

beide anderen de vreugd van het genieten tot een dronkenschap der zinnen stijgen, een zoet vergif werd het meeslepend spel, door heete oogen gretig opgenomen; en met den ouden weezin jegens dat vreemdvijandige, tóch welbekende, dat alom werd uitgewisseld, trok het vrouwtje zich schuw terug, een veilige houding vindend in strakke zwijgzaamheid.

De tocht blies feller door een der wijd-geopende vestibule-deuren en Helma, die zich al een paar maal met een ongeduldigen uitroep over Herberts talmen had beklaagd, verliet opeens, met de haastige verklaring „hij zal m'n parapluie vergeten”, haar plaats bij de zuil en drong zich tegen den menschenstroom in naar binnen.

Even stond Lize overtroefd, draalde ze besluiteloos. Doch haar eerste scherp-geformuleerde gedachte dreef haar achter het meisje aan: niét hen samen laten.... nu, na de opgewondenheid van daarstraks; en tegelijk al drong ook zij naar binnen, trachtend zich tegen den stuwenden menschen-drom in te werken, maar minder vlug en lenig als Helma voelde ze zich achteruitgeduwd, terzijgeschoven, en na een paar minuten moest ze met trillende knieën en bonzende slapen haar pogen staken, zich omwenden en willoos laten terugvoeren met den stroom.

Doch in de vestibule, waar het leeg begon te worden, en alleen de op rijtuigen wachtenden in groepjes bijeen stonden, verschenen nòch Helma, nòch haar man.... Zenuwachtig drentelde het vrouwtje er heen en weer; in de gangen liep bijna niemand.

Hadden ze Helma's parapluie dan nòg niet gevonden..?

Allengs begon ze te begrijpen, dat ze Herbert daarstraks, bij haar terugdringen, was misgelopen; ze besloot nogeens terug te gaan, de gangen te doorzoeken waar hij misschien te wachten liep.... doch bij de leege kapstokrijen toefde alleen een witgemutste bedienster, die een zak zilvergeld